

Kære Folketingsmedlem

Vedhængte er Per og Ketty Hansens beskrivelse af deres møde med Hammel Neurocenter i forbindelse med datteren Karinas indlæggelse.

Som det fremgår er Karinas tilstand bestemt ikke god. Jeg har fået det indtryk, at nogle af Jer har set hende, og har indtryk af, at hun havde det godt. Det afhænger bestemt af hvilke øjne der ser hende, og hvordan hun har haft det tidligere!

Afskriften af lydbandene kan jeg sende til dig, hvis du er interesseret.
Vi ses til høringen om "Funktionelle lidelser" den 19.03.

Med venlig hilsen
Læge Stig Gerdes

D. 12. februar 2013 var dagen hvor vores datter, Karina, der er lider af alvorlig ME (G.93.3) blev tvangsindlagt, frataget sin menneskeret til at selv at bestemme hvilken behandling hun ønsker for sin sygdom (ME g.93.3), sin ret til selv at vælge hvilke læger hun ønsker at være tilknyttet, sit valg af hvem der skal varetage hendes interesser, økonomisk og personligt og være hendes talerør udadtil. Hun har siden været underlagt en behandling af psykiater fra FFL, mod sin vilje, og mod vores vilje.

Karinas diagnose (ME G.93. 3) er oprindeligt foreslået af Kong Christians Gighospital i 2008, hvor hun var indlagt i tre uger. Senere bekræftet af tre læger, der alle har special viden om den somatiske sygdom ME (G.93.3). Karina har været igennem årelang udredning, også hos psykiater, og er på intet tidspunkt erklæret psykisk syg på nogen måde. (skrevet i læge journaler)

På trods af det, blev hun tvangsindlagt som en inhabil person, konstateret af to læger uden special viden om sygdommen ME (G.93.3) En psykiater, fra Liaison klinikken i København, der aldrig har haft kontakt med Karina, eller med os forældre, har ud fra oplysninger om hendes tilstand, fra det etablerede sundhedssystem erklæret, at hendes ME symptomer kan sidestilles med sindssyge. - Det var Sundhedsstyrelsens der befalede at Karina skulle have uvarslet lægetilsyn, der så skulle afgøre, om hun kunne tvangsindlægges til psykiatrisk behandling. (har det på skrift)

Karina har nu i over et år været tvangsindlagt på Hammel Neurocenter, underlagt behandling af psykiater fra FFL. Disse psykiater har, uden at have specialviden om Karinas sygdom ME (G.93.3), konverteret hendes fysiske sygdom til en psykisk sygdom, en psykisk sygdom der end ikke har en diagnosekode (PAWS) (optaget på Lydbånd)

Overlægerne på Hammel Neurocenter og psykiaterne fra FFL, der er ansvarlige for Karinas behandling, har fået utallige oplysninger om symptomer ved alvorlig ME. Disse symptomer har de bemærket ved Karina, men betegner dem som psykiske symptomer.(optaget på lydband) De er oplyst om, at abnorme organiske afvigelser kan påvises ved special prøver, analyseret på anerkendte laboratorier i udlandet. Nogle af verdens mest anerkendte ME specialister, har henvendt sig til de behandlingsansvarlige læger og psykiater, for at rådgive om behandling af en alvorlig syg ME patient som Karina, så der ikke sker fejlbehandling. En fejlbehandling vil få fatale konsekvenser for Karinas chance for forbedring i tilstanden, og har i flere tilfælde ført til, at alvorlig syge ME patienter er afgået ved døden,. (er dels på skrift og dels på lydband)

Utallige gange har vi inderligt bedt om, at Karina må få en second opinion, af læger med specialviden om ME, så det kan blive af/bekræftet, om der er noget organisk der forklarer Karins tilstand. De udenlandske ME specialister tilbyder, at komme til Hammel Neurocenter for at tilse Karina, og sørge for at de rette prøver bliver taget og analyseret, og dermed give en second opinion (har det på skrift) det bliver konsekvent afvis af de behandlingsansvarlige læger og Psykiater. (optaget på lydbånd)

Deres begrundelse for afvisning af en second opinion, fra specialister med specialviden om ME, er dybt bekymrende, da deres argumenter er total selvmodsige, og munder ud i, at de alene vil stå for behandlingen, og at de ikke ønsker nogen udenfor huset (Hammel Neurocenter) skal blande sig i behandlingen, og ingen blodprøver må komme uden for huset. Samtidig får vi oplysninger om, at de samarbejder med engelske psykiater om Karina, der skal tilse Karina på Hammel Neurocenter. (optaget på lydbånd)

De opdateringer vi har fået under tvangsindlæggelsen, fra de behandlingsansvarlige Læger/psykiater, om Karinas tilstand, er dybt bekymrende. De behandlingsansvarlige roder sig ud i selvmodsigelser, de modsiger hinanden gang på gang, den ene overlæge beskylder den anden for fortælle os usandheder. (har vi på skrift, telefon notater, og lydbånd)

I al den tid Karina har været indlagt er vi, hendes forældre, blevet forment adgang til at se Karina, med vidt forskellige, og selvmodsige forklaringer om årsagen. (har vi på lydbånd og på skrift) Undtagelsesvis har hendes storesøster, fået tilladelse til at se hende to gange, sidste gang var i april 2013, men det var med betingelser. Hun fik besked på hvad hun måtte sige, og hvad hun ikke måtte sige, hun skulle vise Karina at hun var positiv over for den behandling Karina var underlagt, og hun måtte ikke gå alene ind på stuen til hende. Det var en betingelse, at en fra personalet skulle være til stede. (samtale fra et møde, og optagelse på lydbånd) Men for Karinas søster var det ikke menneskeligt muligt, at agere positivt. Hun så tydeligt, at der var sket en forværring i Karinas tilstand, der var så chokerende, at hun begyndte at græde. Karina var ligbleg og så meget dårlig ud, og genkendte ikke sin egen søster, der jævnlig havde kontakt med Karina før hun blev tvangsindlagt, idet hun som sygeplejerske, af og til hjalp til med plejen af Karina i hjemmet.

Karina har ikke haft mulighed for at kontakte omverden, siden dagen efter tvangsindlæggelsen, hvor hendes mobiltelefon løb tør for strøm. De behandlingsansvarlige vil ikke være hende behjælpelig med, at sørge for hun har adgang til en mobiltelefon der fungerer. (har vi på lydbånd) Det sidste vi har hørt fra Karina, var da hun ringede hjem d. 13. februar 2013 og sagde: mor, hvordan skal jeg komme væk herfra - jeg kan ikke klare det. Samme dag foretager hun allersidste opkald til politiet (udskrift fra opkald fra Karinas mobiltelefon)

Det er ubærligt, at tænke på hvilken rædsel og hvilke smerter Karina dag efter dag må udholde. Hun er ufrivillig blevet psykiaternes forsøgskanin. Det er hun pga. at de behandlingsansvarlige læger/psykiater ikke har erfaring med at behandle alvorlig syge ME patienter. (har vi fra telefon notater, og fra møde hvor der var vidner med)

Den behandlingsansvarlige psykiater har meddelt os, at det er uden betydning hvilken diagnose Karina har. (har vi på skrift) Hun bliver dagligt udsat for fysisk genoptræning og sanse terapi, hun bliver ikke spurgt, om hun kan klare det ene eller det andet, men får ordre på hvad hun skal. Uanset hvordan hun forsøger at beskytte sig selv mod disse overgreb og fejlbehandlinger - som at græde,

vende ryggen til, kradse ergoterapeuten, er hun er oppe mod en overmagt der har kontrollen over hende, og som har dømt hende til at være et psykisk tilfælde. (er optaget på lydbånd)

Den behandlingsansvarlige psykiater har konsekvent nægtet, at Karina får en second opinion, hvor hun kan blive tilset af en udenlandsk professor, med special viden om sygdommen ME (G. 93.3.) og hvor der bliver taget special prøver, som anbefales for ME patienter. (er optaget på Lydbånd)

Det er dybt rystende at noget sådan foregår i et land som Danmark, og i en så oplyst verden vi lever i. Der findes et utal af videnskabeligt veldokumenteret biomedicinske forskningsresultater fra udlandet, der beviser at ME er en fysisk sygdom. Det er ikke en sygdom der kan trænes væk, tværtimod kan det give fatale kroniske skader. Og det er da heller ikke lykkes psykiaterne, at få Karina til at kunne gå efter et års genoptræning. Det er derimod lykkes dem at fratage hende evnen til at kunne tale, og genkende sin egen familie (søster), og påføre hende grusomme symptomer der ikke har været til stede før tvangsindlæggelsen. Det forsøger psykiaterne at forklare med, at Karina bare skal vise, at hun kan gå og tale, og at alle symptomer er psykiske. (er på lydbånd og på skrift)

En verden er i chok over Karinas skæbne, og hvordan ME patienter bliver bliver mødt med mistro, og fejlbehandles i det Danske Sundhedssystem. I disse år tonser videnskaben i udlandet frem med beviser på fysiske abnorme afvigelser ved ME (G. 93.3) men det vil man i Danmark hverken høre eller se.

Vi er en familie, forældre og søskende, der er fyldt med sorg, afmagt og vrede over, at noget så frygtelig overhovedet kan forekomme og er dybt bekymrede over Karinas videre skæbne.

Mvh

Per og Ketty Hansen.